

“אמוניים”: מוצע התחנחות

ונשאות לבוצה קטנה של נער קוֹף את המהומות הרבים
ברוח שביקשה לשחוות במקומן כדי להציג מוזח אל היפידים.
וכמן קוצר ולהרצע מן החתול. „אנסה שוב ושוב ואם לא
ודגשנות. אצליהם היום אויל אצליין מהר
דובר הגערין. יוסף ארץישראל או בוט ראשוון.
אמר כי, „המשה הוא חರפה לא אדרל עד שאציגיה“ —
לממשלה“. אמר פליקס, המתנהל המזוקן
אנטנו ביריתו — בשורה
מנגן, צלאת.

(ס' מטמודר 1)
של חז"ל שלו, שפיקה איז' שיא צל שלבי הפינוי.
אתדים נמצאו פגעים קלים
ואחד מבני הקבוצה חש ברע
ובזוק לטיפול. השיטות בחרה
התחלו לבכחות. באחת הפעם
במגשנה ציירה מתאנחה עם
אתה חז"ל, בצה"ל, שנמנה
עם הכהן המפניה. היא מרצה
בחיל במרחלה שלמה אריאל, שי-
ודיה מרותו בכתית-הספר הרוי
פונ. החיל הנבוד, לחץ את
ידי מורותיו לשער הסתלק
לשלנית מרוחקת וחתול לבכחות...

במעלה האדומים

אחד התולדות של המתחדים היה בבעל הארכויים, בדור השני גרעין בעלם המשתיו עד בשנות תליה מוקדמת, ואולם הם הוחוו כבירושלים על ידי המשטרת. ח'רבה חם שוב התהרגן ו' לאו מתרחש למקומם הפוך אהרת. בדור השלישי נאנו נשאים ששללו רגלי ואסתנו אתם למוגינויינו. כד הגענו 1500 בחוריות ובחרות לנו נודה מסיימת. שם היה ברור כי לא יכול להמשיך מכך מכך ולכך המשכנו ב'لال' — ספר אליע שטרן בספר עזיזו, שהוא המוביל להקכעה.

מויים עם הצבא

חשותם לב לא מופטה הוקד
דרשתם למאיר הר ציון, שעמל
מן הצד ולא התעורר בונשא.
התהילים עצםם, נזהרו מלכתחילה
בשעת אלייו וסיביו עמדו בימה
קציניהם בכיריהם. בתום מבצע
הטיפני עזוב הר ציון את ה^ה
מלומות מרצונו.

ותויר על המבזע. בשעה 4:30 השוגר רכיבת המטען. רכיבת מלאה שפונו אחמול הרכב וייעזב את המקום. בעת תלים כשבורשת על הגבעה, החליטוames למסות שוב לעת המשא ומahan הגיעו למקום מכונית של מטה המטנחים, שהביאה את המונו וציוו. אנשי הצבא דחפו את המת בנחלים לתוך המיבה הקטן במקומם. „כדי למנוע התגובה שווות“ הצביעו המטנחים סידור ל-11 לפנת"ע עלות על הרכב ולהתפונה.